

CECELIA AHERN

Cum să te
îndrăgostești

CECELIA AHERN

Cecelia Ahern este o tânără irlandeză care a reușit să fac din fiecare roman pe care l-a scris un bestseller internațional. Romanul ei de debut, *P.S. Te iubesc* (ALLFA, 2005), a fost tradus în 47 de țări și a fost ecranizat, devenind instantaneu un succes internațional.

Următoarele romane s-au bucurat de același succes, fiind traduse pe toate continentele și vândute în peste 15 000 000 de exemplare.

Mai multe informații și noutăți despre Cecelia Ahern puteți afla urmărindu-i conturile de Twitter – @Cecelia_Ahern – și Facebook – Facebook.com/CeceliaAhernofficial –, precum și pagina de internet: www.cecelia-ahern.com.

„Indiferent ce idee sau ce personaj se naște
în mintea mea, o să fie cineva, undeva,
care a trăit ce scriu eu, iar în poveste
trebuie să-i fac dreptate acelei persoane.“

Cecelia Ahern

Alte romane scrise de Cecelia Ahern:

P.S. Te iubesc (ALLFA, 2005 – ecranizat. *P.S. I Love You*)

Suflete pereche (ALLFA, 2006 – ecranizat *Love, Rosie*)

Prietenul nevăzut (ALLFA, 2007)

Dispăruți fără urmă (ALLFA, 2008)

Cadoul (ALLFA, 2009)

Mulțumesc pentru amintiri (ALLFA, 2009)

Cartea viitorului (ALLFA, 2010)

Întâlnire cu Viața (ALLFA, 2013)

O sută de nume (ALLFA, 2013)

CECELIA AHERN

Cum să te
îndrăgostești

Traducere din limba engleză de
Iris Manuela Gîțlan Anghel

EDITURA ALLFA

HOW TO FALL IN LOVE

Cecelia Ahern

Copyright © Cecelia Ahern 2013

CUM SĂ TE ÎNDRĂGOSTEȘTI

Cecelia Ahern

Copyright © 2015 Editura **ALLFA**

Descrierea CIP a Bibliotecii Naționale a României

AHERN, CECELIA

Cum să te îndrăgostești / Cecilia Ahern; trad.: Iris Manuela

Gitlan Anghel. – București: ALLFA, 2015

ISBN 978-973-724-450-5

I. Gitlan Anghel, Iris Manuela (trad.)

821.111(417)-31=135.1

Toate drepturile rezervate Editurii **ALLFA**.

Nicio parte din acest volum nu poate fi copiată

fără permisiunea scrisă a Editurii **ALLFA**.

Drepturile de distribuție în străinătate aparțin editurii.

All rights reserved. The distribution of this book outside
Romania, without the written permission of **ALLFA**,
is strictly prohibited.

Copyright © 2015 by **ALLFA**.

Editura **ALLFA** :

Bd. Constructorilor nr. 20A, et. 3,

sector 6, cod 060512 – București

Tel.: 021 402 26 00

Fax : 021 402 26 10

Distribuție: 021 402 26 30 ;

021 402 26 33

Comenzi: comenzi@all.ro

www.all.ro

Redactare : Martin Zick

Tehnoredactare : Liviu Stoica

Corectură : Anca Tach

Design copertă : Alexandru Novac

*Pentru David, care m-a învățat
cum să mă îndrăgostesc*

Se spune că un fulger nu lovește niciodată de două ori. Neadevărat. Mă rog, e adevărat că oamenii susțin asta; nu e adevărat însă ca fapt științific.

Cercetătorii de la NASA au descoperit că fulgerele produse în nori lovesc pământul în două sau mai multe locuri, iar riscul de a fi lovit este cu patruzeci și cinci la sută mai mare decât ne imaginăm. Însă ce vor oamenii să spună este că fulgerul nu lovește niciodată de două ori în același loc, lucru la fel de neadevărat. Deși probabilitatea de a fi trăsnet de fulger este de unu la trei mii, între 1942 și 1977 Roy Cleveland Sullivan, un pădurar din Virginia, a fost lovit de trăsnet de șapte ori. Roy a supraviețuit tuturor loviturilor de fulger, dar s-a sinucis la șaptezeci și unu de ani, împușcându-se în stomac. S-ar părea că din cauza unei iubiri neîmpărtășite. Lăsând la o parte metafora fulgerului, am putea spune că oamenii vor să spună următoarele: *unul și același eveniment foarte puțin probabil nu poate apărea de două ori în viața unei persoane*. Neadevărat. Dacă motivele care l-au determinat pe Roy să-și pună capăt zilelor sunt adevărate, dat fiind că o inimă frântă suferă într-un mod aparte, Roy trebuie să fi știut mai bine decât oricine că era cât se poate de verosimil ca acest necaz neverosimil să i se întâmple din nou. Și astfel ajung la povestea mea: prima dintre cele două întâmplări neverosimile.

Era unsprezece seara, într-o noapte geroasă de decembrie, în Dublin, când m-am trezit într-un loc unde nu mai fusesem

niciodată. Nu este o metaforă pentru starea mea de spirit, deși n-ar fi fost nepotrivită; ce vreau să spun este că nu mai pusesem niciodată piciorul în zona aia. Un vânt înghețat bătea prin clădirile de locuințe abandonate din partea de sud a orașului, scoțând o melodie stranie la trecerea prin ferestrele sparte și foliile atâr-nate de schele. Pretutindeni vedeai găuri negre în locul ferestrelor, suprafețe neterminate, presărate cu gropi amenințătoare și dale scoase din pământ, balcoane înșesate de conducte și ieșiri în caz de pericol, cabluri și țevi care veneau de nicăieri și se duceau aiurea. Locul părea scena perfectă pentru o tragedie. Simpla priveliște, fără a mai lua în calcul temperatura negativă, m-a făcut să mă înfior. Clădirile ar fi trebuit să fie ocupate de familii care ar fi dormit la ora aia, cu luminile stinse și draperiile trase. Însă erau lipsite de viață, Evacuate de proprietarii care fuseseră lăsați să locuiască în acele bombe cu ceas, expuse unei liste de pericole la fel de lungi ca lista de minciuni spuse de constructorii care nu și-au onorat promisiunile de a le oferi locuințe sigure și luxoase.

N-ar fi trebuit să mă aflu acolo. Încălcam o proprietatea privată, dar nu asta ar fi trebuit să mă îngrijoreze, ci faptul că era un loc periculos. Și ostil pentru orice om obișnuit. Ar fi trebuit să mă întorc de unde venisem. Eram conștientă de toate astea, dar mi-am luat inima în dinți și am intrat.

Patruzeci și cinci de minute mai târziu, eram din nou afară, tremurând ca varga și așteptând poliția, așa cum mă instruisese operatorul de la numărul pentru urgențe. Am văzut în depărtare luminile ambulanței, urmată îndeaproape de o mașină care nu purta însemnele poliției. Din ea a coborât detectivul Maguire, nebărbierit, cu părul vâlvoi și cu o înfățișare aspră, ca să nu spun sălbatică. Mai târziu mi-am dat seama că e un individ instabil emoțional, ușor irascibil, gata să explodeze în orice moment. Ar fi avut un aspect ideal dacă ar fi fost membru al unei formații

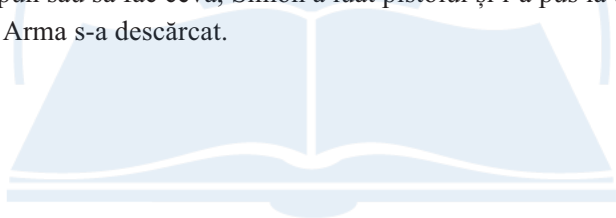
rock, dar aveam în fața mea un detectiv de patruzeci și șapte de ani aflat la datorie, ceea ce îl făcea să nu mai pară deloc șic și să scoată în evidență gravitatea situației în care mă aflam. După ce i-am condus în apartamentul lui Simon, m-am întors afară și am așteptat, ca să le povestesc tot ce s-a întâmplat.

I-am povestit detectivului Maguire despre Simon Conway, bărbatul de treizeci și șase de ani pe care îl întâlnisem în clădire și care, împreună cu alte cincizeci de familii, fusese evacuat din bloc din motive de siguranță. Simon Îmi vorbise mai mult despre bani, despre stresul provocat de plata ipotecii pentru apartamentul în care nu i se permitea să locuiască, despre consiliul local, care amenința cu încetarea plății pentru locuința de schimb și despre faptul că tocmai își pierduse slujba. I-am relatat detectivului Maguire discuția pe care o avusesem cu Simon, pendulând, confuză, între lucrurile pe care i le spusese și cele pe care ar fi trebuit să i le spun.

Vedeți voi, când am dat peste el, Simon Conway ținea în mână un pistol. Cred că eu am fost mult mai surprinsă să-l văd decât a fost el de apariția mea neașteptată în casa lui abandonată. Părea convins că am fost trimisă de poliție ca să vorbesc cu el, iar eu nu i-am spus că se înșală. Voiam să-l las să creadă că am în spate o armată de oameni, care mă așteaptă în camera alăturată. Îl ascultam vorbindu-mi și mă uitam cum își agită arma în toate părțile, înfrânându-mi cu greu dorința de a mă culca la pământ, de a mă ascunde sau chiar de a o lua la sănătoasa. Deși spaima mi se cuibărise în suflet, încercam să-l liniștesc și să-l conving să lase pistolul jos. Am vorbit despre copiii lui și am făcut tot ce mi-a stat în putință ca să-i arăt luminița de la capătul tunelului, reușind în cele din urmă să-l conving să pună pistolul pe bufetul din bucătărie, ca să chem poliția în ajutor. Ceea ce am și făcut. Când am terminat însă de vorbit, ceva s-a întâmplat.

Cuvintele mele nevinovate – pe care acum știu că ar fi trebuit să le las nerostite – au declanșat ceva.

Simon s-a uitat la mine, dar știam că nu mă vede. Se schimbase la față. În capul meu s-a dat alarma, dar înainte de a apuca să spun sau să fac ceva, Simon a luat pistolul și l-a pus la tâmplă. Arma s-a descărcat.

Uneori, când vezi sau trăiești ceva de o realitate crudă, îți dorești să nu te mai prefaci. Ai senzația că ești idioată, escroacă. Vrei să fugi de tot ce este fals, fie că este vorba de ceva inofensiv și nevinovat, fie că e ceva serios, cum este căsnicia. Asta mi s-a întâmplat și mie.

Când o persoană e geloasă pe un cuplu care se desparte, înseamnă că persoana respectivă știe că și mariajul său este în pericol să se destrame. Așa și cu mine în ultimele luni – ca și cum aș fi știut ceva, dar în același timp nu știam exact despre ce e vorba. De îndată ce s-a terminat, mi-am dat seama că am știut întotdeauna că ceva nu e în regulă. Însă pe parcurs am trăit și momente de fericire, aveam speranță. Deși optimismul stă la baza multor lucruri frumoase, gândirea pozitivă nu poate să constituie, singură, fundația unei căsnicii. „Experiența“ Simon Conway, cum o numeam eu, mi-a deschis ochii. M-a ajutat să văd unul dintre cele mai reale lucruri din viața mea și m-a făcut să-mi doresc să nu mă mai prefac, să duc o viață adevărată, totul să fie corect și cinstit.

Sora mea, Brenda, credea că despărțirea e urmarea unui sindrom de stres posttraumatic și m-a rugat să vorbesc cu cineva despre asta. I-am spus că o făceam deja, că purtam de câțva timp discuții cu mine însămi. Și, într-un fel, chiar așa era; experiența Simon Conway n-a făcut decât să-mi grăbească revelația. Firește, nu era răspunsul pe care îl aștepta Brenda; se referea la discuții

cu un profesionist, nu la pălăvrăgelile amețite din bucătăria ei la o sticlă cu vin, în miezul unei nopți din mijlocul săptămânii.

Soțul meu, Barry, mi-a arătat susținere și înțelegere. Și el credea că hotărârea mea bruscă de a pune capăt căsniciei noastre e consecința experienței traumatizante pe care o trăisem de curând. Dar când a înțeles că vorbesc cât se poate de serios – în timp ce îmi strângeam lucrurile ca să plec de acasă – a început imediat să-mi strige cele mai urâte cuvinte. Nu l-am condamnat, chit că nu sunt grasă – n-am fost niciodată. Am mai descoperit, intrigată, că aveam mai multă afecțiune pentru mama lui decât credea el. Înțelegeam prea bine confuzia celor din jur și incapacitatea lor de a-mi da crezare. Avea de-a face în general cu faptul că îmi ascusesem foarte bine nefericirea și în special cu momentul ales pentru pasul ăsta.

În noaptea experienței Simon Conway, când mi-am dat seama că țipătul acela care-ți îngheța sângele în vine a ieșit din gura mea, după ce am chemat poliția pentru a doua oară și am dat declarații bând un ceai cu lapte de la EuroSpar, m-am dus acasă și am făcut patru lucruri. Mai întâi am făcut un duș, încercând să mă curăț de scena pe care o văzusem; apoi, am răsfoit cartea *Cum să-ți părăsești soțul (fără să-l rănești)*, pe care o citisem din scoarță-n scoarță; al treilea lucru – l-am trezit cu o cafea și o felie de pâine prăjită, ca să-i spun că mariajul nostru s-a terminat. Al patrulea lucru a fost să-i spun, când m-a întrebat ce s-a întâmplat, că tocmai am văzut cum un bărbat și-a zburat creierii. Îmi amintesc că Barry mi-a pus mai multe întrebări despre împușcătură decât despre încheierea căsniciei noastre.

Comportamentul lui ulterior m-a surprins, iar uluiala mea chiar m-a șocat – mă consideram bine documentată în chestiunile de genul ăsta. Înainte ca viața să mă supună acestui test atât de important, am citit despre cum o să ne simțim sau am putea să ne simțim în cazul în care mă hotăram să pun capăt căsniciei.

Doar ca să fiu bine pregătită, să fiu pe deplin conștientă și sigură că am luat decizia corectă. Aveam prieteni care mai trecuseră prin asta, petrecusem multe nopți ascultând versiunile ambelor părți. Și totuși, nu mi-a trecut niciodată prin cap că soțul meu o să devină omul care a devenit, că o să sufere un transplant de personalitate și o să devină atât de rece, de crud și de rău cum a devenit. Apartamentul nostru a devenit al lui – nu mă mai lăsa să pun piciorul acolo. Mașina noastră a devenit a lui – nu mi-a mai permis s-o folosesc. Era în stare de orice ca să păstreze orice lucru care fusese al nostru. Chiar și lucrurile pe care nu și le dorea. Și asta era o aluzie directă – dacă am fi avut copii, i-ar fi oprit el, împiedicându-i apoi să mă vadă. S-a arătat ferm în privința aparatului de cafea, posesiv când a venit vorba de setul de cești speciale, nebun după prăjitorul de pâine și de-a dreptul sălbatic când a venit vorba de ceainic. L-am lăsat să se dea în spectacol în bucătărie, în sufragerie, în dormitor. Ba chiar a venit după mine la baie, ca să urle în timp ce făceam pipi. Am încercat să fiu cât mai răbdătoare și mai înțelegătoare cu putință. Am știut întotdeauna să ascult, i-aș fi putut asculta păsurile până la capăt, dar nu eram la fel de bună când venea vorba de explicații și, spre surpriza mea, a trebuit să dau o mulțime. Eram sigură că în adâncul sufletului are aceleași sentimente față de căsnicia noastră, dar se simțea atât de rănit pentru că i se întâmplă *lui* în-cât prefera să uite momentele în care amândoi ne-am simțit captivi într-o relație sortită eșecului de la bun început. Dar era furios, iar adesea furia te orbește; lui asta i s-a întâmplat, așa că am așteptat să-și stăvilească crizele de furie, sperând că la un moment dat să putem sta de vorbă pe bune.

Știam că motivele mele sunt cât se poate de îndreptățite, dar abia suportam durerea din inimă pentru ce-i făcusem. Iar pe lângă asta mă mai apăsa și faptul că nu reușisem să împiedic un om

să se împuște. De luni de zile nu mai dormeam bine – aveam senzația că n-am mai închis un ochi de săptămâni întregi.

— Oscar, i-am spus clientului care stătea în fotoliul din fața biroului meu, șoferul autobuzului nu vrea să te omoare.

— Ba da. Mă urăște. Nu ai de unde să știi asta, pentru că n-ai văzut cum se uită la mine.

— Și de ce crezi că te urăște?

A ridicat din umeri.

— Imediat ce autobuzul oprește în stație, șoferul deschide ușile și îmi aruncă o privire ucigătoare.

— Îți spune ceva?

— Când urc în autobuz, nu spune nimic. Când nu urc, bombăne.

— Sunt momente când *nu* urci în autobuz?

Și-a dat ochii peste cap, privind-și degetele.

— Uneori, locul meu e ocupat.

— Locul *tău*? Asta e nouă. Care loc?

A oftat adânc, știind că s-a trădat, și mi-a mărturisit:

— Uite... toată lumea din autobuz se holbează la mine, înțelegi? Sunt singurul care se urcă la stația aia și toți se uită la mine. Și pentru că toți se zgâiesc așa, mă așez pe scaunul din spatele șoferului. Cel întors spre fereastră, cu spatele spre ceilalți călători. E separat de restul autobuzului.

— Te simți în siguranță acolo.

— E perfect. Aș putea să stau pe scaunul ăla tot drumul prin oraș. Dar uneori îl ocupă o fată cu nevoi speciale, care ascultă muzică la iPod și fredonează Steps de se aude în tot autobuzul. Dacă e ea acolo nu mai urc în mașină – și nu pentru că persoanele cu nevoi speciale îmi creează o stare de iritare, ci pentru că e locul meu, înțelegi? Și nu-mi dau seama dacă scaunul e ocupat decât când autobuzul oprește în stație. Așa că verific

dacă locul e liber și, dacă nu e, mă dau înapoi. Iar șoferul mă urăște de moarte.

— De când durează povestea asta ?

— Nu știu... cred că de câteva săptămâni.

— Oscar, știi ce înseamnă asta. Va trebui să luăm totul de la capăt.

— O, Doamne! a exclamat el, îngropându-și fața în mâini și prăbușindu-se în fotoliu. Dar am reușit să străbat jumătate din oraș.

— Ai grijă să nu-ți proiectezi anxietatea asupra altor temeri viitoare. Trebuie să rezolvăm problema asta de urgență. Așadar, mâine o să te urci în autobuz. O să te așezi *oriunde* vei găsi un scaun liber și o să stai acolo până la următoarea stație. Pe urmă poți să cobori și să te întorci acasă. Poimâine, adică miercuri, te urci din nou în autobuz, te așezi *oriunde* găsești un loc liber, mergi două stații și după aia te întorci acasă. Joi o să mergi trei stații, iar vineri patru, ai înțeles? Trebuie să faci totul încetul cu încetul, pas cu pas, și în cele din urmă vei ajunge la destinație.

Nu știam pe cine încerc să conving – pe el sau pe mine. Oscar și-a ridicat ușor capul. Era livid.

— O să reușești, i-am spus eu, cu blândețe.

— Totul pare atât de simplu când o spui tu.

— Și nu e deloc simplu pentru tine, înțeleg prea bine. Exersează tehnicile de respirație! În curând n-o să ți se mai pară atât de greu. O să reușești să mergi până la capătul liniei, iar teama o să fie înlocuită de bucurie. Cele mai cumplite momente o să devină cele mai fericite, pentru că o să treci peste un adevărat obstacol.

Oscar nu părea convins.

— Ai încredere în mine.

— Am, dar nu mă simt curajos.

— Curajos nu este cel care nu cunoaște teama, ci cel care și-o învinge.

— E vreun citat din cărțile tale? m-a întrebat el, arătându-mi cu capul vrafal de cărți motivaționale de pe biroul meu.

— Nelson Mandela, i-am răspuns zâmbind.

— Păcat că lucrezi la biroul de recrutări! Ai fi fost un bun psiholog, a spus el ridicându-se din fotoliu.

— Amândoi avem de câștigat din asta. Dacă reușești să mergi cu autobuzul mai mult de patru stații, o să ai mai multe șanse de angajare, i-am răspuns, încercând să-mi ascund tensiunea din glas.

Oscar era un băiat cu o pregătire extrem de solidă, căruia aș fi putut să-i găsec cu ușurință o slujbă – de fapt, i-am și găsit, de trei ori –, dar din cauza problemelor cu transportul în comun oportunitățile de angajare erau limitate. Încercam să-l ajut să-și învingă temerile ca să-i găsec o slujbă unde să poată merge în fiecare zi. Se temea să ia lecții de condus, iar eu nu puteam să fac și pe instructorul auto, dar acceptase, în sfârșit să încerce să-și înfrângă teama de transportul în comun. M-am uitat peste umărul lui la ceasul de pe perete.

— Acum du-te la Gemma și roag-o să-ți facă o programare pentru săptămâna viitoare! Abia aștept să văd cum te-ai descurcat.

Imediat ce ușa s-a închis în urma lui, zâmbetul mi-a pierit de pe buze și am început să răsfoiesc raftul cu cărți în căutarea unui volum din colecția „Cum să...“. Clienții se minunau de numărul cărților pe care le aveam, iar eu mă consideram motivul pentru care librăria Ameliei mai era deschisă. Cărțile erau bibliile mele, ajutoarele la care apelam atunci când mă simțeam pierdută sau când aveam nevoie de soluții pentru clienții cu probleme. Cochetam de vreo zece ani cu ideea de a scrie și eu o carte, dar n-am ajuns niciodată mai departe de punctul în care mă așezam

la birou și porneam computerul, gata să-mi spun povestea, ca să mă trezesc în cele din urmă holbându-mă la ecranul alb pe care clipea cursorul, în timp ce golul dinaintea mea reflecta perfect avântul meu creator.

Sora mea, Brenda, spunea că sunt fascinată mai mult de ideea de a scrie o carte decât de scrisul în sine, pentru că dacă aș fi vrut într-adevăr să scriu aș fi făcut-o în fiecare zi, pentru mine, indiferent dacă ar fi ieșit sau nu o carte. Ea susținea că un scriitor simte nevoia să scrie fie că are idei sau nu, fie că are sau nu computer, fie că are sau nu pix și hârtie. Dorința lui de a scrie nu depinde de culoarea sau de firma pixului și nici de zahărul din cafeaua cu lapte – lucruri care reprezentau adevărate obstacole în calea procesului meu creator ori de câte ori mă așezam la birou ca să scriu. Brenda dădea glas adesea unor intuiții jalnice, dar mă tem că observațiile ei în ce mă privește erau corecte. Voiam să scriu, dar nu știam dacă pot, și mă temeam că, dacă încep pe bune, o să descopăr că sunt în stare să scriu. Am ținut luni de zile volumul *Cum să scrii un roman de succes* la capătul patului, dar nu l-am deschis nici măcar o dată, temându-mă că dacă nu reușesc să respect sfaturile oferite n-o să pot nicio dată să scriu o carte, așa că l-am ascuns în noptieră, punând deoparte visul cu pricina până la momentul oportun.

Am găsit, în sfârșit, cartea pe care o căutam: *Șase sfaturi pentru concedierea unui angajat (cu imagini)*.

Nu știi dacă imaginile îmi erau de vreun folos, dar m-am dus la baie și am încercat în fața oglinzii să adopt expresia îngrijorată a patronului. Am studiat notițele de pe bilețelul pe care îl lipisem pe prima pagină, fără să fiu sigură că sunt în stare să fac asta. Mica mea firmă, Rose Recruitment, avea o vechime de patru ani. Eram patru oameni și secretara noastră, Gemma, care ne ajuta să funcționăm. Nu voiam să renunț la Gemma, dar din cauza problemelor financiare trebuia să iau în calcul și varianta

asta. Citeam notițele pe care le făcusem când s-a auzit un cio-cănit în ușă, urmat imediat de intrarea Gemmei.

— Gemma! am chițait, frământând vinovată cartea și încercând să o ascund.

Îndesând-o cu disperare într-un raft deja ticsit cu cărți, am scăpat-o din mână. A aterizat direct la picioarele Gemmei.

Gemma a chicotit și s-a aplecat s-o ridice. Observându-i titlul, s-a înroșit toată. S-a uitat la mine. Pe față i se citeau uimire, spaima, nedumerirea și durerea. Am deschis gura și am închis-o. N-a ieșit niciun cuvânt. Încercam să-mi amintesc ordinea în care trebuia să abordez subiectele, frazarea potrivită și expresia corectă a feței, ponturile pe care le citisem în carte. *Transparență, empatie, fără implicare emoțională, cu imparțialitate sau fără imparțialitate?* Am întârziat însă prea mult – înțelesese deja.

— Ei bine, în sfârșit una dintre cărțile tale tâmpite a dat rezultate, a spus Gemma cu ochii în lacrimi, aruncându-mi cartea în brațe. S-a întors, și-a luat geanta și a dat buzna pe ușă afară.

Împietrită de rușine, m-am simțit totuși jignită de accentul pus pe *în sfârșit*. După cărțile alea îmi duceam viața. Și funcționa.

— Maguire! mi-a lătrat la telefon o voce rece.

— Domnule detectiv Maguire, sunt Christine Rose.

Mi-am băgat un deget în urechea liberă, ca să amortizez tânguiala telefonului care suna la recepție. Gemma încă nu se întorsese după plecarea furtunoasă, iar eu nu reușisem să-i adun pe toți ca să vedem cum putem între noi îndatoririle Gemmei. Partenerii mei Peter și Paul refuzau să-și asume responsabilitățile unei colege concediate pe nedrept. Eram singură împotriva lor, chit că le spusese de mai multe ori că a fost o greșeală. „N-am vrut s-o dau afară... *astăzi*“ s-a dovedit o scuză proastă.